

ИНТЕРВЈУ Реч њо реч са Миланом Русом

Корени су у култури и ако ти она није важна – ти не постојиш

По сунчаном октобарском дану, Милан Рус, први човек Српског позоришта у Мађарској, ушетао је у просторије театра у Нађмезе улици помало задихан, са штаповима за „нордијско ходање“, које је управо донео из Шведске. Били су ту још и тегови за тренинг, око ногу, а на леђима ранац, у којем носи све што би му могло затребати у току дана.

У ранцу носим своју „канцеларију“ и у њој све оно што би у току дана могло добро доћи, уколико се укаже прилика да се потпише уговор или изда фактура. Никада се не зна када прилика може да се укаже – рекао нам је глумац и директор Српског позоришта у Мађарској, после једног новинарски индискретног питања

ска и српска научна приредба посвећена првој позоришној представи „Крешталица“, а ми смо извели представу „Чудо у Рондели“, коју је Радослав Златан Дорић написао управо за нас, али нажалост није дочекао да је види на сцени – каже Милан и додаје да су за обележавање двестогодишњице театра у Срба, први и једини пут добили средства из матице и то од Владе Војводине.

приче и покренуо талас фолклорних представа – прича Милан, не скидајући осмех са лица.

Породична традиција озбиљног образовања одвела га је на медицину, али је на сегединском факултету направио „Медицинско позориште“ и схватио да лекар неће бити. Од своје четврте године играо је у Сегединском балету, док је одрастање у породици у којој је деда био сеоски хармоникаш, тата тамбураш, а мама свирала клавир, за браћу и њега значило да се и музичко образовање подразумевало, а љубав према музици наслеђивала.

– Двадесет година сам у Српском позоришту. Протекле године смо обележили тај велики јубилеј представом „Сентандрејско Јеванђеље“ у позоришту „Nemzeti színház“ са шездесет учесника, хором и оркестром; била је то велика обнова. Година 2013. била је година јубилеја. Прославили смо и 200 година од настанка грађанског театра код Срба, представе у „Рондели“ и великог Јоакима Вујића, зачетника српског позоришта. Тада је одржана мађар-

На наше питање је ли добра кондиција неопходна врском глумцу, Милан одговара:

– Не знам да ли је потребна мени као глумцу, али да поставим представу на сцену, пронађем средства, организујем певаче, плесаче, продуцирам, будем директор, па онда још и глумим, свирам хармонику и шта све још не, свакако јесте. У овом ранцу носим своју „канцеларију“, све оно што би у току дана могло добро доћи уколико се укаже прилика да се потпише уговор или изда фактура. Никада се не зна када прилика може да се укаже – каже Милан са смешком, као да се шали.

Међутим, он заиста из своје „кућице“ на леђима и мање торбе око струка почиње да вади печате, повећи спон кључева, телефон, диктафон и разне пуњаче, готово џепни „таблет“, витамине, пакет за преживљавање у природи и безброј ситница... За ношење таквог ранца свакако да му је потребна добра кондиција.

Иако своју „канцеларију“ носи на леђима, таленат за глуму, музику и плес, способност за добру организацију, продукцију, режију, спремност на комуникацију и ведри дух, Милан носи у себи.

– Корени су у култури и ако немаш у себи тај порив да ти је култура важна, онда не постојиш. Пре него што сам постао глумац играо сам у фолклорном ансамблу „Луч“ и са њим пропутовао свет. Мене је, као уосталом и све фолклораше, тај период обележио као особу. Игра је фантастично и универзално изражајно средство. Имао сам срећу да играм у време када је у Мађарској радио феноменални Антун Кричковић, велики мајстор, који је од фолклорних покрета правио позоришне

УРОЂЕНО СЦЕНСКО ВИЂЕЊЕ

„Поред мене као директора, сталну поставу глумаца у Српском позоришту у Мађарској чине још и Зорица Јурковић, Тибор Ембер и Јосо Маториц, а од самог почетка са нама је писац Петар Милошевић, који има урођено сценско виђење. Његова прозна дела смо претакли у позориште, комбинујући жанрове и заједнички долазећи до правог резултата на сцени. Поред сталне екипе, радо и често сарађујемо са бројним колегама глумцима или режисерима из обе земље, зависно од пројекта“, рекао је за наш лист Милан Рус.

– Иначе, са нашим пројектима за средства конкуришемо код институција у Мађарској и то је већ постао устаљени систем. Српско позориште игра представе на српском и мађарском језику. Тако смо урадили аутобиографску представу о Едит Пјаф, коју на мађарском игра Клари Варга, а у извођењу на српском Зорица Јурковић. Након успеха

који је доживела ова представа под насловом „Мостови Париза“, публика је од нас очекивала још неки велики женски лик, па смо урадили и представу о животу Каталин Каради. Сада већ размишљамо о томе да наставимо серију о великим и омиљеним дивама филма, музике или позоришта – објашњава Рус.

Док разговарамо, његов телефон ретко престаје да звони, па нам се Милан извињава и стрпљиво одговара на питања мађарских и српских колега са којима сарађује. Убрзо смо схватили зашто је толико тражен: Српско позориште није институција која само припрема нове и освежава старе представе, већ се активно бави и организацијом и продукцијом културних приредаба у оним местима у Мађарској у којима живе Срби.

Добрила Боројевић

УСКОРО НОВА ПРЕМИЈЕРА

У позоришној кухињи Милана Руса не кува се никада само једно јело. Након повратка са гостовања у Шведској са мађарском представом „Дивља птица“, у продукцији и организацији Српског позоришта, глумачка екипа увелико се припрема за премијеру нове представе „Гад“ по тексту драмског писца Беле Пинтера. Претпремијера је изведена током лета на Ловранском фестивалу, док је премијера заказана за 31. октобар.

– За глумце ово није лак задатак, ради се о тешком драмском тексту и студијама ликова. Потребно је дубоко ући у сваки лик. Дobili смо дозволу писца да представу играмо на српском, радили смо током лета веома напорно и надамо се успешној премијери у Српском позоришту – сазнајемо од директора нашег позоришта.

